

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

להחזיק מעמד עד 'ותחי רוח יעקב'

כשנסתלקה ממנו השכינה במשך כ"ב שנה, נשאר ברום מדרגתו ללא פגם כל שהוא.

"אותו קדוש אשר דמות דיוקנו חקוקה על כסא הכבוד, היה מרכבה לקדושה בין בזמנים שהיתה אצלו השראת השכינה ובין כאשר היא נעדרת, כי מצדו היה תמיד 'אני לדודי' בלא שום פגם. ואע"פ שלפי גודל ועוצם השראת השכינה שהיתה רגילה אצלו, הרי שהחלישות הדעת בעת הסתלקות השכינה היתה גדולה פי כמה, עכ"ז נשאר יעקב אבינו כפי שהיה. אותו יעקב הדבוק תמיד בבדואו בחד קטירא יומם ולילה אפילו בחלום. (כדת ג"מ, קסא)

ולדרכו הסלולה של האב נצמד הבן יקיר:

"והדברים מבהילים מה שעבר על יוסף הצדיק הן ברוחניות והן בגשמיות, הוא היה השומר הברית, הצדיק האמת, ואחיו יקיריו, הם אלו שמכרוהו, והוא חייב לעבוד עבודת פרך אצל פוטיפר, ולהיות עבד לאשת פוטיפר, ועמד בגבורה ובטהרה עילאית בנסיגות הקשים ביותר עלי אדמות, ומה היה הסוף - כולאים אותו בבית סוהר חשוך וקשה כשאל כאחד הנבלים רח"ל.

"ועל כל הקושי הללו אין תירוץ אחר מאשר 'תמימות' ורק תמימות! יש לו אב יעקב אבינו, שיש לו את החכמה האמתית איך לנהוג, ומהי החכמה? - תמימות! ויעקב איש תם! ואת דיוקנו זו של אביו ראה בשעות החשוכות ביותר שעברו עליו" (דרי"ב א י).

ומעשה אבות סימן לבנים:

"...עיקר ההתייחסות לצרה צריכה להיות האמונה בהשגחה פרטית. היינו שיראה האדם במאורעותיו הרעים ח"ו - כי המה דבר ה' אשר דיבר בו להשיבו ולקרבו אליו, ע"י ההכנעה שניסעת בו באמצעות הרעה שפגעה בו ח"ו, ושידע נאמנה כי אינו יכול לעזור לעצמו מאומה. וידע כי הכל הוא רק מהש"ת. ולא רק בכללות, אלא גם בפרטי פרטיות, וגם כל תופעות הלוחי המתלווים לכל צרה שלא תבוא, הכל כאשר לכל הם מאתו ית', וכל מצבו אינו דרך מקרה כלל ח"ו, אלא הוא מתוכנן ומדויק היטב היטב, לפי תיקון וחיכוך נפשו, רוחו ונשמתו, הן מגלגול זה ומכל הגלגולים הקודמים - הכל הם מנפלאות תמים דעים מדויקים בתכלית הדיוק לטובתו הנצחית." (לק"א ח"א קלו)

מצינו שאף
כשנסתלקה
ממנו השכינה
במשך כ"ב
שנה, נשאר
ברום מדרגתו
ללא פגם כל
שהוא

מצד אחד עומד האב הגדול שכל ימיו מקשה של תורה ועבודה, שבסך הכל ביקש לשבת בשלוה כדי שיוכל להמשיך את עבודת האיש תם יושב אוהלים, כדי שיוכל לחדש את התמדתו כבתקופת ישיבתו בבית שם ועבר.

אך אהה, קפצה עליו רוגזו של יוסף, ואם לא די בכך הרי שהתווספה על כל זה הסתלקות השכינה הק', עשרים ושתים שנה של הסתלקות המוחין דגדלות כפי הערך שזכה קודם לכן ע"י עמל של למעלה משמונים שנות תורה ועבודה, קדושה ופרישות.

ומן העבר השני עומד בן הזקונים אף הוא בנסיגות נוראיים, זה שזכה להיות יד ימינו של האב הגדול, לשבת באוהלו ולקבל את כל תורתו, נחסף מתוככי ביתו של ראש הישיבה הגדול בעולם, נבגד בידי הקרובים ביותר, ולהיכן הוא מגיע, לשיא הטומאה, לערוות הארץ. משיא העדינות והטהרה לשפל של הבריאה.

ובכל זאת, "אמרו במדרש רבה (בראשית צ"ד ג): 'ותחי רוח יעקב אביהם וכו' ויאמר ישראל רב - רב כוחו של יוסף בנ', שכמה צרות הגיעוהו ועדיין עומד בצדקו'.

ואף יעקב אבינו ע"ה, מיד בבואו למצרים: "איתא בתנחומא (ויגש פ"א):

'ואת יהודה שלח לפניו, להתקין לו בית תלמוד, שיהא מורה שם הוראה, שיהא מלמד את השבטים. תדע לך שהיה כן, כיון שהלך יוסף מאצלו, היה יודע באיזה פרק פירש ממנו שהיה משנה אותו. כיון שבאו אחי יוסף ואמרו לו 'עוד יוסף חי', ויפג לבו וכו', כיון שראה יעקב את העגלות, מיד 'ותחי רוח יעקב אביהם', ללמדך שבכל מקום שהיה הולך היה עוסק בתורה, כשם שעשו אבותיו וכו'." (דרי"ב א י)

צער, נסיגות, חלישות הדעת, רחוקים זה מזה, ובכל זאת ממשיכים הם לעבוד את בוראם:

"אדם האוחז בדרך התמימות בעתות ירידה, מובטח לו שלא יתרחק על ידם, כי נשאר הוא בתמימותו ובשלמותו, ואעפ"י שעובר עליו מה שעובר, בבחי' 'יעלו שמים ירדו תהומות' ברוחניות ובגשמיות, עכ"ז עומדת לו התמימות למגן.

"גם אצל יעקב אבינו ע"ה - שהיה בחיר האבות והיתה מדרגתו כמדרגת אדם הראשון קודם החטא - מצינו שאף

• שאלה • אני לומד בישיבה ומרגיש שאיני מבין הלימוד על בוריו, מה העצה לכך?

תשובה: העצה לכך היא לקחת בחור שהוא חלש ממך וללמוד עמו, ע"י תתחזק ההבנה אצלך.

• שאלה • מה העצה לא להכנס לתרדמה בעבודת ה' אחרי החתונה?

תשובה: תקבל על עצמך להמשיך לקיים את כל ההנהגות הטובות והקבלות מתקופת בחירתך, גם בלי שום הרגשה. ובע"ה עם תתמיד בכך ולא תעזוב את ההנהגות הטובות למעשה, תזכה שהרגש הלב יחזור לך..

שאלה • זקנתי ע"ה היתה נקראת בשם שאינו מקובל היום, האם מותר להימנע משום כך מלקרא על שמה?

תשובה: נתינת שם הגורם בושה לנושאן יש בו משום 'המליצין פני חברו ברבים', ואין בזה שום טובה לנשמה שגורם מחמתה צער תמידי לנושא שמה.

• שאלה • בישיבה לומדים שני סדרים עיון, ומתחילת הזמן ועד הנה למדו עד דף ג' האם אפשר להסתפק בזה?

תשובה: תעשה כל מה שאפשר למצוא לך זמן שלא יפריע לסדרי הישיבה ותקבע לך סדר קבוע גם בלימוד בקיאות.

הכל מתחיל מאמונה בשכר ועונש

מתוך שיחה לחבורת הבחורים "אודיע אמונתך" - הנוכה פ"ו

**איך יכול האדם להחזיק
מעמד אם נכשל ח"ו, הרי
הוא מרגיש את עצמו
שבור ורצוצ?**

כך שאלו המלאכים קודם הבריאה, ואמר להם הקב"ה 'בראתי תשובה'. 'בראתי תשובה' כלומר שע"י תשובה נעשה מציאות אחרת, מציאות חדשה, לא רק שמחלו לו, אלא שלא חטא מעולם, והדבר הזה הוא סוד גדול מאד, שאדם שעושה תשובה, לא חטא מעולם.

הענין הזה ברא הקב"ה קודם הבריאה, שאם אדם שב בתשובה, לא הפירוש שהוא עשה עבירה והתחרט, שאז הוא שבור כי בכל זאת הרי עשה עבירה, אלא שהפירוש שמעולם לא עשה עבירה כלל, זהו התשובה האמיתית שהקב"ה אמר 'בראתי תשובה', בריאה חדשה, שלא חטא מעולם.

**תמיד הנכם חוזרים
ששמירת הברית הולך
יחד עם ענוה ושפלות, איך
יזכה אדם לענוה?**

הענוה הנכונה הוא כשמרגישים שיש לנו כזה 'רבונו של עולם מתוק', כזה 'רבונו של עולם טוב', איך אפשר לחטוא לפניו? ההרגשה הזאת היא מעין עולם הבא. שמרגיש כזה נועם בהקב"ה, שלא כדאי להפסיד את זה, כי טועם באמת את הדביקות אלקים באופן כזה גדול, עד שאינו יכול לחטוא, ועצם הגישמאק שלא לחטוא, הוא מעין טעם גן עדן.

**אם אדם פגע בכבודי,
וכואב לי, איך אתגבר על
הכאב הזה?**

האמונה הוא תירוץ על כל הקושיות. זה לא 'הוא', זה מן השמים. הוא עצמו אינו יודע כלל מה עשה, מן השמים ירד איזה ענין והוא מלוכש באיזה עוולה שהוא עשה, והכל מהקב"ה לבדו. ואני מתבייש מפני הקב"ה שהוא לבדו מעניש אותי (באמצעות העוולה שעשה החבר). ואני מלא בוש לפניו ית'. זהו התשובה הגדולה ביותר, להתייבש למה חטאתי...

איך זוכים ליראת שמים?

אדם צריך שיהיה לו אמונה, שעל כל עבירה שהוא עושה הוא יקבל מכות, מכות חזקות. מובא שהאש של העונש בעוה"ב הוא שישים פעמים יותר חזק מהאש של עוה"ז. עבירה זה דבר מר, צריך להאמין שלעשות עבירה זה מר וקשה מאד. ועי"ז יזכה להמליך את הקב"ה, שאינו עושה עבירה בגלל שהוא מאמין שהקב"ה מעניש לעוברי מצותיו.

כך חינוכו אותנו שיש הקב"ה, ויש משה רבינו, וצריך לשמוע בקולו. ואם ח"ו אינו שומע בקול ה', הוא מקבל מכות רח"ל, ואם כן שומע בקול ה', הוא חי חיים מאושרים.

זוהי היראה הפשוטה, היראה הפשוטה, ולאחר שיש לאדם יראה זו, הוא נתעלה וזוכה להשיג יותר את הש"ת, ואז הוא כבר חושב 'איך אני יכול לעשות דבר כנגד א-ל רם ונישא וגדול כזה, זהו כבר יראת שמים אחר לגמרי... אך ההתחלה הוא ביראה הפשוטה, יראת העונש, שיודע שעל כל עבירה יש עונש מר ונורא מאד בבהיגם. ומי יודע אם גם בעוה"ז יקבל מכות על העבירה.

אשרינו מה טוב חלקינו שאנו יודעים מה שצריך לעשות בעולם הזה, ואנו יודעים מה שאסור לעשות כאן בעוה"ז.

כי העוה"ז הוא מקום מבלבל, אם אדם חי בלי אמונה אינו יודע מה שהוא עושה, מנסה לעשות כך או כך ואינו יודע היכן הוא בעולם. ב"ה לנו יש את משה רבינו עליו השלום, הוא נתן לנו תורת משה, לשמוע בקול ה', בתחילה ע"י פחד, יראת שמים ע"י העונש, שהוא יודע שאם עובר עבירה מר מאד. ואח"כ נעשה יותר מזוכך קצת, וחושב איך אני יכול לעשות עבירה, איך אעשה דבר כנגד בורא גדול כזה, ומרגיש מתיקות של הקב"ה, איך אני יכול לנתק את עצמי ממתיקות נוראה כזאת. זוהי יראה עלאה, זה כמעט מעין עולם הבא בעוה"ז.

עוד יוסף חי

לעבד נמכר יוסף. כפי המובא בליקו"מ (סי' נ"ו) על ההבדל בין המכונה 'מלך' ל'עבד' - המלך מידותיו ותאוותיו בידו, והוא שולט עליהם, והוא מלך על עצמו, לכן הוא ראוי למלוך גם על אחרים, ואילו העבד, תאוותיו שולטים עליו, כלומר האדם שהולך אחר תאוותיו אינו בן חורין אלא עבד נקלה.

הבדל יסודי זה בין עבד למלך, מתבאר היטב במעשה דמכירת יוסף. הכתוב אומר "לעבד נמכר יוסף", כלומר שאחיו חשבוהו לבחינת 'עבד', שהוא הרע והפסולת בבית אביו (כמו ישמעאל פסולת של יצחק, ועשיו פסולת של יעקב כמובא בליקו"מ מהארי" ז"ל פ' וישב), ולכן כשחפשוהו במצרים חשדו שנמצא במקומות מכוערים, כמובא במדרש (בראשית רבה צ"א ו'), אולם לבסוף מצאו אותו כשהוא באופן נעלה ביותר: "עוד יוסף חי" בבחינת יסוד צדיק חי עלמין... וכי הוא 'מושל' על כל ארץ מצרים... מן הקצה אל הקצה לא רק שאיננו בבחינת 'עבד', אלא אף גם מושל ושלט על המקומות הנמוכים ביותר על ארץ מצרים.

(תהלים ישועות אשא - קה יז)

ותחי רוח יעקב

מובא בספר נוצר חסד של הקאמרנער זי"ע, דמחמת רדיפות שסבל הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע, קרה פעם שנפל מהארת המוחין שלו, ובמשך תקופה של שנה ומחצה התפלל בלי שום מוחין מתוך הסידור מלה במלה עד שזכה לקבל בחזרה כל המוחין שלו.

וענין זה מצינו אצל יעקב אבינו ע"ה, אשר נסתלק ממנו השכינה למשך כ"ב שנים (עי' רש"י סוף פ' תולדות עה"פ אחות נביח), בעת שהתאבל על בנו יוסף הצדיק, כמו שכתב רש"י הק' (בראשית מה כו) על הפסוק "ותחי רוח יעקב" - 'שרתה עליו שכינה שפירשה ממנו'. וברד"ק שם מבואר יותר וז"ל 'ותחי' - רוחו שהייתה כמו מתה כמו שאמר ויפג לבו. ורז"ל אמרו (אבות דר"נ ספ"ל) כי זה רוח נבואה שפרשה ממנו מיום שיצא יוסף, כי אין רוח נבואה שורה אלא מתוך שמחה וכיון ששמע בבשורת בנו חזרה אליו רוח נבואה זהו שאמר ותחי. וזהו שלא נאמר לו בנבואה בדבר יוסף כל אותן השנים לפי שהיה אבל ונעצב, וכיון שאין הרוח פנוי מעסקי חמרי לא ידבק בו השכל, כי לא ידבק אלא בדומה לו, ובבאר שבע נגלה אליו אלהים במראת הלילה אחר ששבה אליו רוח נבואה, ע"כ.

וא"א לנו להשיג גודל היסורים של יעקב אבינו ממה שלא שרתה השכינה עליו במשך זמן רב כזה, ובפרט אחר שכבר זכה להשראת השכינה קודם לכן, אשר השראת השכינה הוא תכלית התענוגים ועצם האושר, וזה דומה להבדיל מי שרגיל לשנות בראנפעי"ן וכעת אין לו הבראנפעי"ן, כמה יסורים יש לו מזה, עכ"ז לא נסוג יעקב אבינו אחור מעבודתו, ולא מצינו שנפל ממדרגתו לאיזה חטא ח"ו, אלא המשיך עבודתו בתמימות עצום כ"ב שנים בלי השראת השכינה. וזה לימוד עצום האין צריך להתחזק ולהמשיך עבודתו, אפי' בלי שום טעם ותענוג בעבודתו, אלא בעקשנות ובקבלת עול.

(צפרא דשבתא מטו"מ שנת תשע"ג לפ"ק)

אוצר נחמד

"וכסיל אדם יבלענו"

שלמה המלך אומר במשלי (פרק כא, פסוק כ) **"אוצר נחמד ושמן בנה חכם וכסיל אדם יבלענו"**, שפירושו, שהחכם רוכש בביתו שמן ואוצר נחמד, ובא כסיל והוא בולע את האוצר. וצריך להבין מהו הנמשל בכאן, ולכאורה יש כאן איזה ביטוי של גנאי וחסרון לחכם.

ובאותיות דרבי עקיבא מפרש את הנמשל: 'אוצר נחמד ושמן בנה חכם' זה משה רבינו. כי הגה האם יוכל ילוד אשה לתאר ולהעריך את גדולתו של משה רבינו, מי בכל הגבראים יש לו השגה במשה רבינו

...והנה בוהר הק' מובא שהקב"ה העניק למשה רבינו ע"ה מפתחות רבות ללא גבול מאוצרותיו, שהמלאכים נשתוממו שילוד אשה יקבל מפתחות כה רבים מגנואי דמלאכא. עם כל זה בעולם הזה היה לו רק אהל, שבאהל זה מסר את כל התורה שבע"פ (עי' עירובין נד ע"ב).

ושרתה באהלו מדרגה מופלאה של זיו השכינה: 'ופני ה', וכידוע דברי רבינו בחיי על הפסוק (שמות לג, ו) **"נמשך יקח את-האהל ונטה-לו מחוץ למחנה החרק מן-המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל-מבקש ה' יצא אל-אהל מועד אשר מחוץ למחנה"** אשר היה לו לכתוב 'והיה כל מבקש משה יצא אל מחוץ למחנה', אלא מכאן שנקרא משה על שם המיוחד, מפני שהדבוק אל הדבר נקרא ע"ש הנדבק בו - כאשר האדם הולך אל משה, הרי הוא הולך כביכול אל השכינה, כי אצל משה ראה כל הנכנס דבקות ואמונה, הוא הרגיש חיות בהש"ת, הוא ראה את זיו השכינה שהאירה שם - כמו שהולכים אצל השי"ת כביכול.

וזה הנמשל של הפסוק 'אוצר נחמד ושמן בנה חכם' - זה משה רבינו. 'וכסיל אדם יבלענו' - זה יהושע, שכנגד משה היה בבחי' 'כסיל', אבל באמת היה לו שכל גדול. ולכן כתיב 'כסיל אדם', תחילה 'כסיל' ואח"כ נעשה 'אדם' השלם, 'יבלענו' - פירוש שבלע וירש את כל התורה של משה רבינו, ואת כל זיו השכינה שהאיר אצלו - הכל הכניס יהושע לקרבו בזכות שהתבטל למשה רבינו ושימש אותו כל הימים.

וזה מספר הפסוק במשלי: גדלות הבורא, נוראות הבורא וטובת הבורא - שכסיל אדם, היינו יהושע, היה מסוגל לירש 'אוצר נחמד' עצום כזה הנמצא ב'נה חכם', שהוא משה רבינו.

אל תירא כי יעשיר איש

בתפארת שלמה מובא אימרה נאה ודבר צחות על הפסוק (תהלים מט, יז) **"אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו"**. ומפרשו באופן כזה:

'אל תירא כי יעשיר איש' - כאשר אתה רואה אדם המתעשר עושר רוחני, שהוא עולה מעלה אחר מעלה בתורה ויר"ש ובעבודת ה'. כי כמו שבגשמיות יש והאדם אשר יעשיר ע"י עסק מצליח שעשה, ומרויח ביום אחד מה שאחרים מרויחים בשנה תמימה, כמו כן יש גם ברוחניות; שהאדם זוכה לעושר נפלא שהוא ממלא את יומו בתורה ובתפילה ובמחשבות קדושות, וגם הדברים הגשמיים שעושה אינם אלא כמרכבה לקדושה, במצוות ובברכות בכונה, ועובד את ה' בגופו ובממונו וכ"ש בתורה ובתפילה, אשרי לו ואשרי חלקו! כי כאשר השי"ת בעזרו והוא מאיר לו אור גדול, שיש בכוחו להאיר לו שנה שלמה, כלומר בהארה אחת הוא זוכה מה שאחרים זוכים בשנה שלמה.

”אם יאחז אותך
פחד בראותך
כי יעשיר איש
בתורה ובהשגות,
ויכבודו היינו
הארת נשמתו
תרבה מאד מרוב
השגות אלקות
שהוא משיג,
וממילא אתה ירא
מה יהיה לאחר
הסתלקותו...”

וזה כמו שכתב רבינו (לקו"מ ס"ד פד) על השאלה המובאת בגמרא (מגילה כה) 'במה הארכת ימים' - לכאורה מה טעם בשאלה זו מדוע האריך ימים, וכי אצל גויים לא רואים שמארכים ימים ומגיעים לשנות שמונים ותשעים? ומבאר רבינו שאריכות ימים היינו שהיו לו ימים גדולים מלאי עושר רוחני, כל יום עם השראת השכינה רבה שרכש באותו יום. והאדם עשוי לצבור רכוש רוחני רב ועצום ביום אחד. וכמו שמובא שהצדיקים שיש להם נשמות של אצילות הם עולים במדרגה גבוהה כזו שמסוגלים ללמוד בלילה אחד מה שתלמיד ותיק לא לומד במאה שנה, כמובא אצל דוד ושמואל, שהאדם מסוגל להאריך את ימיו באופן מבהיל, לרכוש בכל יום אוצרות עצומים של עושר רוחני בלי גבול.

וזה טעם בשאלה 'במה הארכת ימים' שכאשר ראו שימיו כל כך מלאים וגדושים ברוחניות, שאלו במה הארכת ימים, היינו כיצד זכית שיהיו לך ימים ארוכים ומלאים כל טוב כאלה.

והנה בוהר הק' מובא שהחברייא קדישא כשזכו לראות בגדולתו של הרשב"י החלו לבכות, מפני שאמרו, מה יהיה כשתעזוב אותנו ותעלה לגנוי מרומים איך נוכל לחיות בלעדך.

ובזה מבאר התפארת שלמה את הכתוב 'אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו' ו'כבוד' מרמו כאן לנשמה היינו להארות והשגות שהנשמה זוכה ע"י העשירות הרוחנית.

כלומר, אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו, אם יאחז אותך פחד בראותך כי יעשיר איש בתורה ובהשגות, ו'כבודו' היינו הארת נשמתו תרבה מאד מרוב השגות אלקות שהוא משיג, וממילא אתה ירא מה יהיה לאחר הסתלקותו (כמו שיראו תלמידי הרשב"י בראותם את רוב גדולתו וחששו שמה לאחר הסתלקותו לא יזכו יותר לאותן השגות) ע"ז מסיים הפסוק: 'כי לא במותו יקח הכל, הוא לא יקח עמו את השגותיו עלי קבר, אלא יניח השארה בעולם הזה, שיוכלו לירש אותו, ואף אנו מובטחים ועומדים אנו, כי נוכל לזכות לירש את כל השארותיו מה שישאיר בעולם הזה (ע"ד שיהושע ירש את השגות משה רבו כנ"ל) - כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו, הוא ישאיר כאן נשמה, הוא ישאיר כאן ספרים, והוא ישאיר כאן הארה וחיות גדולה ונפלאה להחיות עם רב עד סוף כל הדורות.

אשרינו מה טוב חלקינו

אשרינו מה טוב חלקנו, וכמה מעלות טובות, שהשי"ת עזר לנו ואנו יודעים מבחירי דצדיקייא, מהצדיקים הקדושים שבכל הדורות, וטובה כפולה ומכופלת למקום עלינו שזכינו לדעת מרבינו הק' אשר הוריש לנו את הליקוטי מוהר"ן הקדוש, את הסיפורי מעשיות הקדוש וכו' המתוקים מדבש ומנופת צופים, שמן אפרסמון, ריח של גן עדן, טל תחיה מגן עדן ממש, הלא הוא הספר הנפלא מאד ליקוטי מוהר"ן אשר גם בפשטות רואים שהוא כלול מכל התורה כולה, שאנו יכולים לזכות להשגות אלקות על ידו.

...רבינו הקדוש כמו שהוריד לנו את ספרו הקדוש שיש בו מוחין קדושים להחיות נפשות ישראל, וכמו שכותב רבינו (ליקוטי תנינא ה, ח), שיש נפשות נפולות שצריך להחיותם ב"שבעה משיבי טעם" (משלי כו, טז), ורבינו דיבר דיבורים כאלו עבור כל האבונים והגדחים ביותר בעולם, לכולם ממש, לכל אחד ואחד ממש, באלפים ורבבות, מליני מליונים אופנים, כי הרי כל אחד נלכד במצודה אחרת המיוחדת לו ה' ירחם, כל אחד באופן אחר ובמיצר אחד, ואינו יכול לצאת ולהנצל משם בשום אופן, ורבינו דיבר אל כל אחד ואחד מהם בפרטות ממש, וכולם יכולים לקבל את תיקונם הראוי, כולם ממש בלי יוצא מן הכלל, כמו שמוהר"ן כותב שדיבורי רבינו יפים גם לבעל העבירה הגרוע ביותר שאין גרוע ממנו ממש, את זה קיבל מוהר"ן מרבינו...

"מי שמע כזאת מי ראה פלא כזה"

ב"ה אור ליום י"ג אדר תשכ"ט פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

דרך זה, והוא בעצמו השפיל את עצמו עד שהי צריך להיות 'מקבל'. ראה עד היכן הגיע אמת אמיתותו.

ולענינינו, הלקוטי תפילות הוא עד לעצמו על צח מוחו של מוהרנ"ת, איך שהוציא דיבורים אמיתיים כאלו, דיבורים קדושים כאלו, עמקי פנימיות הנפש בלשון צח וקל כזה... והנה, כשאדם מחדש חידוש נאה בתורה וכדו', אזי אפילו אם ישן כמה לילות יכול אח"כ לרשמו על נייר, אבל תפילה, כשאדם יסדר לעצמו תפילה, לאחר זמן תשכח מאתו... ואי אפשר לאמר על הספר הק' לקוטי תפילות כי אם ששלהבת לבו היתה עולה מאליה בשלהבת י"ה, ומוחו היה חזק מרוב התבודדות בעצמו בינו לבין קונו, כפי הידוע שלא הי יכול לעשות שום דבר, כי אם אחר שהשיח לבו לפני יצור... וכך שרתה עליו רוח הקודש, וכתב את התפילות גם באופן כזה בהתקשרות לנפשות ישראל בדביקות נפלאה ובעינים זולגות דמעות (כמו ששמעתי מר' לוי יצחק בענדער שראה כתבים ממוהרנ"ת של תפילות, והי ניכר עליהם טיפות דמעותיו שולגו מעיניו בעת כתבו).

...מי שמע כזאת מי ראה פלא כזה; אלפים אנשים אחר הסתלקות מוהרנ"ת כל אחד רואה ומרגיש איך שמה שעובר עליו, מונח בליקוטי תפילות ושייכים לו לתיקון נפשו. אם לא הי הבעל דבר מבלבל את העולם בקטיגורי' על תלמידי חכמים. וזה אחד מחבלי משיח שחז"ל מנו - הלא הי כעת אלפים ורבות בעלי תשובה גמורים ויראי ה' ע"י הליקוטי תפילות, אולם הבעל דבר מסתיר את זה.

...ולמעשה, הספר יגיע לך בע"ה בעוד כמה ימים. ולדעתי תנסה לומר בכל יום עמוד אחד, ותראה שתרגיש במשך הזמן שינוי לטובה בלי שום ספק בעזר השם.

ידידך אוהבך ומוקירך ודורש שלומך וטובתך והצלחתך

יעקב מאיר שכטער

...הנה בעשרה בטבת עזרני השי"ת שדברתי הרבה מהרב הק' ר' נתן תלמיד רבינו הק'... דברתי אז מהאמת של מוהרנ"ת, איך שזרק בעד האמת כל כך כבוד המדומה. כי היה עליו נפלא, בעל מוח גדול ובעל חשבון נורא, ויתוכן בחכמת הכוכבים ומזלות, שמובא שגם מצחו בגשמיים ממש הי נמשך אצלו עד חצי ראשו והי בן גבירים ומשפחה מכובדת. חותנו הי גאון עולם וצדיק נשגב, ראב"ד על הרבה קהילות גדולות, ביניהם הערים הגדולות ותיקות בישראל; שאריגראד מאהליב וקרעמניץ, ולקח אותו לחתן בגלל שהי עליו, וכשהרגיש את סוד נוראות אמיתת קדושת רבינו הק', זרק את כל הכבוד ואת התאוות, וסבל בזיונות ושפיכת דמים, אבנים וקליפות באמצע הרחוב, ולא נטה מכל זה, מגודל אש תבערת לבו לנעימת האמת.

...כי הרי מוהרנ"ת הי עובד השם עצום מאד... ותראה איך שהי חידוש נפלא בלימודיו ובתפילותיו שכמעט אין שכל אנושי משיג איך שחטף כל כך בזה העולם. כי הי קם בחצות תמיד כארי ממש, ועסק בעבודת השם בתורה ותפילה ובהתבודדות בדביקות נפלא. בעת התפלה הי פניו מאדימות ומבריקות, עד שהמתנגדים אמרו עליו שבלתי אפשר כי אם ששותה יין שרף קודם התפילה... ולא ידעו איך שדעת רבינו ומוהרנ"ת הי מתנגדים אפילו על שתיית קאווע ומים בעלמא קודם התפילה, ואילו שתיית יין שרף גם ביום רגיל היתה נגד שיטת רבינו ומוהרנ"ת ז"ע.

כמו כן הי למוהרנ"ת שיעורים מרבינו לסיים כמעט כל התורה כולה בכל שנה: ש"ס ור"ף ורא"ש ומדרשים וזהר הק' וכתבי האר"י וכו'... ומכיון שידע שסוד התקשרות לרבינו נמשך עד סוף הדורות - אפילו אחר הסתלקותו הנהיג את כל הקהל על

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

כפרות, אלא שלא היה בנמצא עוף לבן כנהוג, והביאו לפניו עוף לבן שהיה לו מקור שחור. התבטא האדמו"ר ואמר; הוויסער האן מיט א שווארצן פיסקל" [עוף לבן עם פה שחור].

והפטיר רבי מוטל ואמר; אני מכיר את היהודי הזה, הוא יהודי יקר, א וויסער אידי, אבל מה לעשות, ער האט א שווארצן פיסקל, יש לו פה שחור.

בכך הרוויח רבי מוטל מצד אחד שהסתכל בעין טובה על היהודי ומצד שני חיזק אותי שלא להתקרב מדברי הליצנות שלו.

כשלמדתי בישיבת סלונים בימי בחרותי שהיתה בירושלים החדשה (דאז), וכיון שביתי היה בעיר העתיקה, הייתי נכנס בבין הסדרים למעונו של הגה"צ רבי מוטל סלונים"ער. והנה פעם אחת כשזכיתי להתלוות אליו בדרך לתפילת מנחה, בא לנגדנו יהודי אחד, וכשראה אותי החל לעשות תנועות של ליצנות על כך שהלכתי בפאות ארוכות, והפטיר בטרניה "לאנגע פיאות, לאנגע פיאות".

כשראה זאת ר' מוטל ע"ה, סיפר לי שפעם אחת ביקש אחד מן הצדיקים לקיים מנהג

תרנגול לבן עם פה שחור

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

אלמלא בלבב השטן את העולם - היו כעת רבבות בעלי תשובה ע"י הליקוטי תפילות